

Paulon Viktória

GURKA

WORLD PRESS PHOTO

2017-10-07 | NOVELLA, WORLD PRESS PHOTO

Pont százan vagyunk. Felnőtték.

Persze csak úgy, ha Vityát nem számolom, pedig már elég erős, de azért gyerek. És csak addig, míg Gordej meg nem hal, mert már elég gyenge. Igaz, akkor beszámolom Vityát, és megint kijön a száz. Jó lenne százan maradni. Erősek vagyunk százan. Szerintem.

Halott apám születésnapján mindig havazik. Nem úgy értem, hogy hó van, persze, hogy hó van, hanem hogy esik is rá friss. „Kevesen vagyunk, fiam”, mindig ezt mondta, de akkor még nem voltunk százan, nem is tudtuk pontosan, hányan vagyunk. Tavaly jött Irkutszból a hivatal, és sok mindent megszámláltak. Nekem most már könnyű dolgom van, elvégezték a számlálást, csak a változást kell figyelmem, hogy mi gyarapszik, mi fogy, és akkor mindig pontosan tudjuk. Röhögtünk a kocsmában, hogy ha tiszta lenne az ég – mindhárom napon erősen havazott, míg itt voltak –, talán a csillagokat is megszámolnák felettünk! Ignatij azt mondta, hülyeség ez az egész számlálás, hogy még a medvéket is a völgyben, meg fent a gerincen. Képtelenség.

Gurka azokban a napokban szerencsére nem járt le a faluba, én súgtam meg neki egyik éjjel, hogy ne jöjjön, idegenek lesznek, városiak, nem kell a felhajtás, húzódjon csak be az erdőbe, három nap az egész. És nem is jött. Úgy volt, ahogy sejtettem, második nap kérdezték meg: „Medve lejár a faluba?” Gondolkodás nélkül ráztam a fejem, és mondtam, amit hallani akartak: „Kéznél van a puska, veszett az állat, ha a mi társaságunkat keresi”. Néztem hunyorogva, hogy a farakás nem mozdul-e, nem játszik-e vele Gurkánk dörgölözve, de mozdulatlan volt odakint minden.

Nem én találtam meg a folyóparton, csak szóltak, hogy menjek. Feküdt, zihált, és csak nézett rám. Mindenki úgy gondolta, nekem kell megtenni. „Gurkaaaaa!”, üvöltöttem, hogy ne halljam a puffanást. Mind a százan ott voltunk, mikor elástuk a szép rózsaszín testet, mind a százan, meg a gyerekek. Ignatij mondja jól, mintha Gurka megölelné a házam, már messziről is olyan. Ignatij mindent jól és jókor mond, ő közöttünk a legokosabb. Majd mikor a fiamat, Vityát is beszámolom közénk, már ő lesz az.

Oroszország távoli északi részén, a Nyizsnyaja Tunguszka folyó mentén lévő kis településen teljes elszigeteltségben zajlik az élet. A fokozatos változás üteme évszázadokban mérhető. A település felnőtt lakóinak a száma körülbelül 100, nincsenek utak, és a legközelebbi város 300 kilométerre található. Egy dízel generátor adja az áramot reggel és este. A téli középhőmérséklet -45° Celsius. A helyi gazdaság vadászatra és szőrmekereskedelemre épül.

Kifeszített medvebőr a ház falán. Az állatot akkor ölték meg, amikor éjjel a faluban bóklászva betévedt a házba. A helyiek egyébként nem vadásznak medvékre, mert a húruk gyakran fertőzött és emberi fogyasztásra alkalmatlan.